

Η πλαστογράφηση της αληθινής Ιστορίας του 1821 από δήθεν αναθεωρητές «Έλληνες Ιστορικούς»

Γράφει ο: Βασίλης Φίλιας

Ένας αποτελεσματικός τρόπος - ίσως ο αποτελεσματικότερος - για να αποφύγεις να κριθεί μια επιστημονική εργασία επί της ουσίας, δηλαδή με ποιοτικά κριτήρια, είναι να επιτύχεις να χαρακτηριστεί ως «προοδευτική προσέγγιση» σαν αντιπαράθεση και κατ' αντιδιαστολή με τις «λοιπές», που συλλήβδην στιγματίζονται ως «ξεπερασμένες», «πεπαλαιωμένες», ακόμη και αντιδραστικές.

Με τον τρόπο αυτό επέρχεται μια μετάθεση από το επίπεδο των επιχειρημάτων στο επίπεδο των ηχηρών λόγων και των εντυπώσεων. Γνωστή μεθοδολογία από την πολιτική του πεζοδρομίου και των ηγετικών παλκοσένικων εφαρμόζεται πλέον κατά κόρο τόσο στην ιστορική έρευνα κυρίως, αλλά και σε όλες τις επιστήμες του ανθρώπου προκειμένου να διαστρεβλωθούν τα γεγονότα και να συγκαλυφθεί η πραγματικότητα. Η πραγματικότητα, η οποία διερμηνεύεται μέσω διαφόρων

ψυχολογουμένων και ψυχολογιοποιήσεων με στόχο τελικά να διαμφισβητηθεί η δυνατότητα ανάλυσης του ιστορικοκοινωνικού γίνεσθαι με αντικειμενικούς όρους και να επέρχεται σχετικοποίηση και υποκειμενικοποίηση του υπό διερεύνηση πραγματικού υλικού.

Σχετικοποίηση η οποία βαφτίζεται ως ερευνητική αντικειμενικότητα και ψυχρή αποστασιοποίηση κάτω από το πέπλο της οποίας υποκρύπτεται και αποκρύπτεται η υποκειμενικότητα της προσέγγισης, δηλαδή η υπολανθάνουσα αυθαιρεσία του τρόπου διεξαγωγής της έρευνας και της αντίστοιχης συναγωγής συμπερασμάτων. Αφορμή για τη διατύπωση των σκέψεων αυτών μου έδωσε η τηλεοπτική σειρά «1821» στον τηλεοπτικό σταθμό «Σκάϊ» όπου επιχειρήθηκε, υποτίθεται, μια επανατοποθέτηση της επανάστασης του 1821 με κατάρριψη όλων των αυτοκολακευτικών στερεοτύπων και μύθων, που έχουν συστηματικά καλλιεργηθεί στη συνείδηση του ελληνικού λαού.

Αξιόλογη και αξιάρεστη στοχοθέτηση, αν θα γινόταν όμως σε πλήρη και σε βάθος γνώση του ιστορικού υλικού και «απροϋπόθετα», κατά την περίφημη διατύπωση του Μεγάλου Μαξ Βέμπερ, δηλαδή χωρίς εξ' υπαρχής και εκ των προτέρων πρόθεση κατεύθυνσης της έρευνας προς ορισμένα συμπεράσματα με επιλεκτικό υπερτονισμό ή (και) αντίστροφα ηθελημένη υποβάθμιση ορισμένων πλευρών και απόψεων των ιστορικών γεγονότων.

Η επιστημονική ανεπάρκεια των επιστημονικών «συμβούλων» και κατασκευαστών αυτής της τηλεοπτικής σειράς καταφαινεται από την ερμηνευτική αδυναμία των ιστορικών γεγονότων, δηλαδή από την αδυναμία απάντησης στο «γιατί», η οποία δεν συγκαλύπτεται από την αφηγηματική τους διάνθιση και το λογοτεχνικό οίστρο των επιφορτισμένων με την παρουσίαση. Η αφήγηση δεν σημαίνει ερμηνεία, δεδομένου ότι ερμηνεία σημαίνει αναζήτηση των πραγματικών αιτίων. Αναζήτηση, η οποία προϋποθέτει εντοπισμό και ανάλυση του τρόπου σύνθεσης παραγόντων: οικονομικών, κοινωνικών, πολιτικών, ιδεολογικών, θρησκευτικών κ.ο.κ.

Ιστορικός χωρίς τη δυνατότητα αυτής της αναζήτησης, δεν είναι καν ιστορικός. Μπορεί στην καλύτερη περίπτωση να είναι ιστοριοδίφης, τίποτα περισσότερο. Ακριβώς γι' αυτό και όλη η παρουσίαση του 1821 από τους ανιστόρητους ιστορικούς

της τηλεοπτικής σειράς του «Σκάϊ» εκφυλίζεται σε επίπεδο διαμαχών προσωπικού χαρακτήρα και κινήτρων ευτελούς χαρακτήρα τόσο όσον αφορά στην ηγεσία όσο και όσον αφορά στο λαό. Οι όποιες επαναστατικές εξάρσεις κατά τους παραπονητές αυτής της Ιστορίας δεν έχουν ηρωϊκό υπόβαθρο, αλλά είναι υποστασιοποιήσεις ταπεινών ελατηρίων (π.χ. λαφυραγωγία) ή αδιεξοδικών συγκυριών (π.χ. Μεσολόγγι) - σε τελευταία ανάλυση συντίθενται σε κυρίαρχο βαθμό από μυθοπλαστικές κατασκευές και διανοουμενίστικες ωραιοποιήσεις.

Εννοείται ότι όλα αυτά δεν εκφράζονται κατά τρόπο άμεσο, αλλά με μια σειρά ασαφών εμμεσοποιήσεων, που συνθέτουν ένα κλίμα και μια ατμόσφαιρα γενικευμένης υποβάθμισης των γεγονότων της επανάστασης του 1821. Τα όσα μέχρι τώρα αναφέρθηκαν δεν εξαντλούν ασφαλώς το θέμα, αλλά χρειάζονται συγκεκριμενοποιήσεις και εξειδικεύσεις.

Η τηλεοπτική αυτή σειρά εσκεμμένα αποφεύγει να απαντήσει στα ακόλουθα ερωτήματα:

Πρώτον, γιατί η ελληνική επανάσταση εκδηλώνεται πρώτη και με διαφορά 30-50 ετών από εκείνες των άλλων χριστιανικών χωρών της Βαλκανικής;

Δεύτερον, ποιο είναι το ιδιαίτερο βάρος της ελληνικής επανάστασης, όσον αφορά στη διάρρηξη του αντιδραστικού ιστού της Ιεράς Συμμαχίας, που είχε δημιουργήσει ο Μέττερνιχ;

Τρίτον, ποιες κοινωνικές δυνάμεις του υπόδουλου ελληνισμού και για ποιους λόγους ήταν υπέρ και ποιες κατά της επαναστατικής εξέγερσης;

Τέταρτον, ποια ήταν η ακριβής έννοια της φράσης «διά του Χριστού την πίστιν των αγίων και της πατρίδος την ελευθερίαν» και πώς στη βάση αυτή καθορίζεται η σχέση του εθνικού και του θρησκευτικού;

Πέμπτον, πώς μεταξιώνονται οι βασικές παραδοχές της Γαλλικής Επανάστασης με άξονα την ελληνική οικονομικό-κοινωνική πραγματικότητα;

Έκτον, ποιες οι συνέπειες της αντιπαλότητας των κοινωνικών συμφερόντων στην εκδήλωση και την εξέλιξη της ελληνικής επανάστασης;

Έβδομον, γιατί και πώς το λεγόμενο «Πολιτικόν» εκπροσωπούσε την άρχουσα τάξη της ελληνικής κοινωνίας (κοτσαμπάσηδες - Φαναριώτες) και το «Στρατιωτικόν» τα λαϊκά συμφέροντα (αγροτοποιμένες, αλιείς);

Ογδοον, τι επεδίωξαν και ποιο ρόλο έπαιξαν τα αγγλικά δάνεια, όσον αφορά τη συνοχή των επαναστατικών ηγεσιών και την εξέλιξη των στρατιωτικών επιχειρήσεων;

Ένατον, πώς συσχετίζεται το λεγόμενο «ανατολικό ζήτημα» (η αποσύνθεση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας) με τη στάση των ευρωπαϊκών δυνάμεων απέναντι στην ελληνική επανάσταση του 1821;

Δέκατον, ποιος ο ρόλος της Αγγλίας στη διαμόρφωση του αντικαποδιστριακού κλίματος, που οδήγησε στη δολοφονία του Κυβερνήτη;

Η τρίτη ελλειματικότητα του σήριαλ αναφέρεται στα κοινωνικά αίτια της επανάστασης. Το εάν ή όχι και μέχρι ποιου σημείου η άνοδος ισχυρών αστικών κατηγοριών έπαιξε ρόλο στην επαναστατική ζύμωση είναι ένα ζήτημα, όπου μπορεί να υπάρξουν αντιπαρατιθέμενες απόψεις. Σε καμία περίπτωση όμως δεν μπορεί να αγνοηθεί, όπως συνέβη με την κρινόμενη τηλεοπτική σειρά. Ακόμα περισσότερο δεν μπορεί να αγνοηθεί η σημαντικότητα των φορολογικών επιβαρύνσεων των λαϊκών στρωμάτων, συνακόλουθα των Ορλωφικών και της επιδημίας της χολέρας. Επ' αυτού ούτε λέξη ειπώθηκε. Όπως είναι γνωστό η Θεσσαλοηπειρώτικη εξέγερσις του 18^{ου} αιώνα ξεκίνησε ακριβώς με αίτημα τη μείωση των φορολογικών βαρών. Δεν αρκεί όμως αυτή η διά της τεθλασμένης απαξίωση του νοήματος της επανάστασης και του ευτελισμού των ηγεσιών της από το σήριαλ. Πρέπει να υπογραμμιστεί και να υπερτονιστεί ο αιμοσταγής χαρακτήρας της. Εσφάγησαν οι Τούρκοι στην Τρίπολη. Ναι, κακώς - κάκιστα, αλλά ποια επανάσταση, έστω και μια, έγινε χωρίς ακρότητες, και βιαιότητες; Και γιατί οι σφαγές- π.χ. της Χίου -από τους Τούρκους- πέρασαν «στα μαλακά» από το σήριαλ; Οι εκατόμβες του αίματος και μάλιστα μεταξύ

ομοεθνών προσδίδουν μήπως το χαρακτήρα σφαγείου στη Γαλλική Επανάσταση, όπως ισχυριζόταν η χιτλερική προπαγάνδα;

Παράλληλα οι κύριοι αυτοί ελαχιστοποιούν ή δεν αναφέρονται καθόλου στις γηγενείς θεσμικές ρυθμίσεις, που αναπτύχθηκαν στον υπόδουλο Ελληνισμό, σε ένα κοινό δίκαιο παρά το γεγονός ότι επ' αυτών υπάρχουν οι εξαιρετες μελέτες του αείμνηστου καθηγητή Πανταζόπουλου. Το θέμα αυτό είναι νευραλγικής σημασίας, διότι παρασύρει τους «αναλυτές» μας, όταν φτάνουν στην εισαγωγή του Ευρωπαϊκού δικαιοκτικού συστήματος από τους Βαυαρούς στο ατόπημα να υποστηρίζουν ότι στον ελλαδικό χώρο υπήρχε θεσμικό κενό και ανυπαρξία αξιόλογων θεσμικών ρυθμίσεων. Χαρακτηριστικό του τρόπου προσέγγισης της επανάστασης του 21 από τον «Σκαϊ» είναι η πλήρης αποσιώπηση του γεγονότος ότι από την άλωση και πέρα καταγράφονται πάνω από εξήντα εξεγέρσεις στον ελλαδικό χώρο, τοπικές οι περισσότερες, αλλά εξεγέρσεις. Δεν υπήρχαν αίτια γι' αυτές αναγόμενα στην κατάκτηση, την καταπίεση και την υποδούλωση; Φαίνεται όχι και μάλλον επρόκειτο για ένα είδος πολεμικού σπορ των Ελλήνων!

Το 1805-6 γίνονται τεράστιας κλίμακας εκκαθαριστικές επιχειρήσεις από συνδυασμένες τουρκικές δυνάμεις και τους Έλληνες κοτσαμπάσηδες εναντίον της κλεφτουριάς της Πελοποννήσου, όπου χάνονται εκατοντάδες οπλαρχηγοί. Γιατί αυτό το καθοριστικής σημασίας γεγονός αποκρύπτεται από το «σήριαλ» και με τον τρόπο αυτό δεν έρχονται στην επιφάνεια τα βαθύτερα κοινωνικά αίτια των συγκρούσεων μεταξύ των ελληνικών ηγεσιών; Ο Κολοκοτρώνης ένας φιλόδοξος και ηθικά αδίστακτος «κατσαπλιάς» που κατέφυγε στη Ζάκυνθο και ανασύρθηκε από την αφάνεια τις παραμονές της επανάστασης. Αποσιωπάται εντελώς το γεγονός ότι του είχε απονεμηθεί από τον Άγγλο διοικητή των Επτανήσων ο βαθμός του ταγματάρχη και υπηρέτησε επί μια δεκαετία τουλάχιστον στον αγγλικό στρατό.

Ελευθερόφρων και «προοδευτικός», ο κ. Βερέμης και οι συν αυτό επιχειρεί να μας συνετίσει, διδάσκων τον λόγο της ορθής ιστορικής αλήθειας δια της τηλεοράσεως. Ένα εγχείρημα ανάλογο με εκείνο της κ. Ρεπούση με το βιβλίο της 6^{ης} Δημοτικού. Είναι τυχαίο ότι αυτό γίνεται σε μια φάση όπου στο όνομα της οικονομικής κρίσης ακολουθείται μια γραμμή «εφεκτικότητας» στα εθνικά ζητήματα από την Κυβέρνηση; Όχι βέβαια, υπάρχει κατά την γνώμη μας μια σχέση συγκοινωνούντων

δοχείων ανάμεσα σε όλες αυτές τις τάσεις καλπονοθευτικής «επαναγραφής» της σύγχρονης Ελληνικής Ιστορίας.

Δεν είναι μόνο αυτά τα αναπάντητα ερωτήματα, αλλά τα βασικότερα. Η παράλειψη της απάντησής τους δεν είναι τυχαία και ασφαλώς οδηγεί στη μονομερή διαστρεβλωτική οπτική, που χαρακτηρίζει το εν λόγω σήριαλ. Ακριβώς γι' αυτό και η προσέγγιση του είναι επιδερμική και δημοσιογραφική, όχι επιστημονική, όπως π.χ. είναι σε ιστορικές σειρές του BBC. Αυτή όμως είναι η μια πλευρά του ζητήματος. Η άλλη συντίθεται από εννοιολογικές συγχύσεις και ασάφειες όλων των κατηγοριών.

Η κορυφαία είναι εκείνη, που αναφέρεται στο Έθνος. Στην ελληνική περίπτωση η έννοια του Έθνους δεν είναι «αστικογενής», όπως στην δυτική Ευρώπη, αλλά προέρχεται από μια αντίληψη ταυτότητας, που ξεκινάει πολύ παλαιότερα από εκείνη της Δύσης και θεμελιώνεται πρωτογενώς σε στοιχεία όχι οικονομικά, αλλά πολιτιστικά, που ανάγονται στην κλασική αρχαιότητα, το Βυζάντιο, στη αδιάπτωτη συνέχεια της γλώσσας και σε κοινά έθιμα και παραδόσεις. Ακριβώς γι' αυτό και η εθνική συνείδηση των Ελλήνων δεν κατασκευάζεται στον 19^ο αιώνα, όπως αφήνουν να εννοηθεί οι φωστήρες του επίμαχου σήριαλ, αλλά ενυπάρχει τουλάχιστον από την εποχή της αυτοκρατορίας της Νίκαιας (1261).

Επόμενη συγκεκριμένη ασάφεια αναφέρεται στην παρουσίαση του ρόλου της εκκλησίας. Το κρίσιμο ερώτημα δεν είναι αν υπήρξε ή όχι το «κρυφό σχολειό», αλλά το εάν και κατά πόσο η εκκλησία συνέβαλε αποφασιστικά στη διατήρηση καίριων πολιτισμικών στοιχείων του ελληνισμού, όπως κατά κύριο λόγο της γλώσσας, δεδομένο που δεν μπορεί να αμφισβητηθεί από κανένα. Το συγκλονιστικό κήρυγμα του Κοσμά του Αιτωλού για «Παιδεία και γλώσσα» πώς είναι δυνατό να λησμονήθηκε από τους κυρίους αυτούς; Άλλο βέβαια το ζήτημα της αντεπαναστατικής στάσης της εκκλησιαστικής ιεραρχίας σε αντίθεση με τη στάση του κατώτερου κλήρου και των μοναχών, όπου και πάλι τα πράγματα παραμένουν στο σήριαλ αδιευκρίνιστα και ανεξήγητα.

Επί βάσει αυτών των τριών «ασαφειών» βρισκόμαστε μπροστά στο πρωτοφανές φαινόμενο μιας επανάστασης χωρίς αίτια: Το εθνικό-εθνοτικό στοιχείο ανύπαρκτο, το ιδεολογικό-θρησκευτικό σε κλίμα ανοχής και ύφεσης, το οικονομικό-κοινωνικό αμελητέο. Τότε γιατί έγινε η επανάσταση; Προφανώς – όπερ έδει δείξει – για να

υποκατασταθούν οι Τούρκοι εξουσιαστές και τα προνόμιά τους από εκείνα φιλόδοξων Ελλήνων τοπαρχών, οπλαρχηγών και καπεταναίων, που δεν είχαν άλλα στο νου τους από τη λαφυραγωγία και την καταλήστευση του διαθέσιμου πλούτου. Γι' αυτό και οι ηγέτες της επανάστασης παρουσιάζονται στο σήριαλ εμμέσως πλην σαφώς ως άθλιοι και ευτελείς πλιατσικολόγοι σε διαρκή διαμάχη μεταξύ τους με κίνητρο το ατομικό όφελος και τη λεία.

Οι τρεις χιλιάδες Τούρκοι, που εξετέλεσε ο Ναπολέων μετά την κατάληψη της Άκρας ή οι 32.000 εργάτες, που εκτελέστηκαν (1870-71!) μετά την καταστολή της Κομμούνας στο Παρίσι είναι μήπως δείγματα ανθρωπισμού σε αντιπαράθεση με την εξόντωση των Τούρκων στη Τριπολιτσά, που στο κάτω-κάτω της γραφής, εξέφραζε το συμπυκνωμένο μίσος πέντε αιώνων δουλείας και καταπίεσης; Πέραν τούτου, συνεχίζουν οι «σηριαλιστές» ιστορικοί μας, οι εσωτερικές έριδες και οι εμφύλιες συγκρούσεις στη διάρκεια της επανάστασης αποδεικνύουν ότι τα προσωπικά ωφελιμιστικά κίνητρα ήταν τα κυρίαρχα και ο στόχος της απελευθέρωσης γινόταν αντιληπτός στο πλαίσιο και σε αναφορά με τα κίνητρα αυτά.

Το ότι αυτής της κατηγορίας κίνητρα εμπλέκονται παντού και πάντοτε στην Ιστορία είναι δεδομένο, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι αυτά υπερκαλύπτουν την ετοιμότητα θυσίας χάριν υπέρτερων συλλογικών σκοπών και αυτό το γνωρίζουμε από την Ιστορία όλων ανεξαιρέτα των λαών της γης. Όσον αφορά, όμως στην Ελληνική Επανάσταση ούτε η εξήγηση αυτή είναι επαρκής, δεδομένου ότι το βαθύτερο υπόστρωμα των εσωτερικών συγκρούσεων ήταν υποκείμενες ταξικής φύσεως αντιθέσεις, που οι «σηριαλιστές» θέλουν να αγνοούν, προφανώς και διότι η έννοια «κοινωνική τάξη» είναι εντελώς αντίθετη προς τη λογική τους.

Αμφισβητούν επίσης «δι' αποσιωπήσεως» οι «ερευνητές» του Σκάϊ, την έκταση του εξισλαμισμού και του παιδομαζώματος. Η απάντηση δίνεται από τον καθηγητή Βακαλόπουλο τον πρεσβύτερο, ο οποίος εξηγεί πως δια της καταφυγής στα ορεινά και τα δύσβατα ημιορεινά απέφυγαν – όσοι απέφυγαν – τον βίαιο εξισλαμισμό και συνακόλουθα τον αφελληνισμό τους. Ισχυρίζονται επίσης οι «αντικειμενικοί αναλυτές» μας ότι με την κατάκτηση οι Έλληνες απέβαλαν σχεδόν ολοκληρωτικά τα δυτικά (;) πρότυπα διαβίωσης, ότι π.χ. ξέχασαν τις καρέκλες και τα τραπέζια και άλλα τινά ευτράπελα και συνήθισαν στους οντάδες, το φαγητό από κοινό τσουκάλι κ.λπ.

κ.λπ., όλα χωρίς επαρκή ανάλυση των λαογραφικών δεδομένων και των συνθηκών της καθημερινής ζωής.

Αλλά ας προχωρήσουμε:

Γιατί ούτε λέξη για το κίνημα των «καρμανιόλων» στη Σάμο και του Οικονόμου στα νησιά του Αργοσαρωνικού; Γιατί καμιά ανάλυση σε επίπεδο δημοτικών τραγουδιών των διαχρονικών πόθων και προσδοκιών του ελληνικού λαού για ελευθερία και δικαιοσύνη; Με το να εμφανίζεται μετά από κάθε συγκεχυμένη και αοριστολογική παρουσίαση των γεγονότων ο κ. Βερέμης και να «συμπεραίνει» σε στυλ «η θεία Όλγα ξέρει» δεν καλύπτονται τα κενά, οι παρερμηνείες, οι διαστρεβλώσεις, οι παραλείψεις και οι ανακολουθίες. Ανάλογα ισχύουν και για τον τρόπο που παρουσιάζονται τα «προφίλ» των μεγάλων ηγετών του αγώνα.

Επί παραδείγματι:

Ο Καραϊσκάκης μια σκοτεινή φυσιογνωμία της Αιτωλοακαρνανίας, που άλλαζε συνεχώς στρατόπεδα και συμμαχίες ... Άνευ αξίας να αναφερθεί το γεγονός ότι η μάχη της Αράχωβας διδάσκεται ακόμα και σήμερα ως κλασικό μεγάλης αξίας στρατιωτικό εγχείρημα τόσο στο Γουέστ Πόιντ των ΗΠΑ, όσο και στην ρωσική στρατιωτική Ακαδημία Σουβορόφσκι.

Ο Παπαφλέσσας, του οποίου ο ρόλος ήταν καθοριστικός στις ζυμώσεις για τον ξεσηκωμό στην Πελοπόννησο ουσιαστικά αγνοείται στο σήριαλ.

Ο Καποδίστριας ο μέγας αυτός μεταρρυθμιστής ηγέτης εμφανίζεται ως μια μορφή, που δεν είχε επαρκή αντίληψη της ελληνικής πραγματικότητας και δεν παρέχονται στον τηλεθεατή παρά ελάχιστα στοιχεία για να εκτιμηθεί το τεράστιο έργο του, παρά τις εσωτερικές και εξωτερικές αντιξοότητες.

Επίσης, όσον αφορά στο θέμα του Φιλελληνισμού, το σήριαλ καλλιεργεί την απολύτως λαθεμένη εντύπωση ότι οι Φιλέλληνες ήταν φαντασιόκοποι ιδεαλιστές και αρχαιολάτρες, που όταν έβλεπαν από κοντά τις μικρότητες και τα χάλια των επαναστατών, ετρέποντο εις φυγήν. Οι επιστημονικοί συμβουλάτορες του σήριαλ, αν

θα είχαν κάνει πρωτογενή έρευνα στον ευρωπαϊκό τύπο της εποχής, θα ήξεραν ότι δεν είχαν έτσι τα πράγματα, αλλά και από τη δευτερογενή βιβλιογραφία δεν προκύπτει κάτι τέτοιο. Αντίθετα η ελληνική επανάσταση, παρά τις όποιες αρνητικές και σκοτεινές της πλευρές λειτούργησε ως σύμβολο και σημείο αναφοράς, όχι μόνο στον τύπο, αλλά και πηγή έμπνευσης στη Λογοτεχνία της Ευρώπης για δεκαετίες.

Η «φιλοσοφία» του σήριαλ σε τελευταία ανάλυση αποτελεί την ελληνική συγκλίνουσα του βιβλίου του θρυλικού για την αμάθειά του Τούρκου Υπουργού των Εξωτερικών Νταβούτογλου. Τούτο, διότι αν γίνουν δεκτά τα όσα ψευδεπίγραφα και λαθεμένα παρουσιάζονται στο σήριαλ, η νεοοθωμανική «λύση» αποτελεί σε τελευταία ανάλυση την αναγκαστική διέξοδο. Αυτό είναι το υποκρυπτόμενο ιδεολόγημα του σήριαλ, παρά τις όποιες διαμαρτυρίες των εμπνευστών και ταγών του.

Δεν είναι η πρώτη φορά άλλωστε, που προωθείται οργανωμένα η εφελκυστική λογική από τα ίδια κυκλώματα. Ο κ. Θάνος Βερέμης, «ψυχή» του σήριαλ και πρωτεργάτης του λεγόμενου ΕΛΙΑΜΕΠ, είχε ταχθεί και πάλεψε λυσσώδως για την αποδοχή του σχεδίου Ανάν στην Κύπρο μαζί με όλους τους ομοϊδεάτες του. Ως γεφυροποιός της ελληνο-τουρκικής προσέγγισης ακολουθεί μια αντίληψη αποδόμησης και αποκαθήλωσης όλων των στοιχείων της ελληνικής «ετερότητας», τα οποία υποτίθεται δεν είναι τίποτα περισσότερο από κατασκευασμένες μυθοπλασίες.

Δημοσιευμένο στις 25 Μαρτίου 2012 στο http://vlahofonoι.blogspot.com/2012/03/1821_25.html#more